

den til sig? Endelig er det ogsaa forekommet mig at være en noget haard Bestemmelse i § 3. For det Tilfælde, at en løs-gaaende Hund optages, kan Eierens nemlig ikke, om han end er tilstede, ved strax at erlægge den foreskrevne Mulkt, faae Hunden med sig; nei, han skal udlevere Hunden til Betjenten, denne fører den med sig i Fangenskab, Eierens skal ind paa Politikammeret og erlægge sin Mulkt, hvorefter han har at henvende sig til Skovrideren for at godtgjøre, at Bøden er betalt, og saa først kan han faae sin Hund udleveret.

Indenrigsministeren ad interim: Naar der i § 1 staaer: „forfaavidt den er bestemt til Opholdssted for Wildtet“, antager jeg, at Loven derved har modtaget en saadan Begrænsning, at naar Jægersborg Dyrehave ikke er Opholdssted for Wildtet, hvis dette f. Ex. faaer sin Plads paa et andet Sted, vilde man ikke kunne gjøre Lovens Bestemmelser anvendelige. Hvorvidt der iøvrigt indenfor Dyrehavens Hegn er saadanne særlige, for Publikum tilgængelige Indhegninger, som paa Grund af dette „forfaavidt“ vilde blive undtagne fra Lovens Omraade, skal jeg lade være uafgjort. Jeg skjønner heller ikke rettere, saafremt der er særlige Indhegninger og Publikum har Afgang til disse, end at der var Anledning til at affatte Lovforslaget saaledes, at Lovens Bestemmelser ikke kom til at gjælde med Hensyn til disse. Jeg skal vilig indrømme, at Loven i dette Punkt maaskee kunde give Anledning til nogen Klage. Hvad § 2 angaaer, skjønner jeg ikke, at de gjorte Erindringer have nogen Betydning. Naar der staaer: „Streifer Hunden omkring udenfor Veiene og Spadseregangene og lader den sig ikke optage“, saa forekommer det mig aldeles indlysende, at der er sat to Betingelser for Nedskydningen, den ene, at den streifer udenfor Veiene og Spadseregangene, og den anden, at den ikke lader sig optage. Jeg mener altsaa, at det under alle Omstændigheder er en nødvendig Betingelse for, at Hunden bør nedskydes, at den ikke lader sig optage. Det forekommer

mig derfor ogsaa at være indlysende, at naar Hundens Herre er tilstede og kan ved at kalde paa Hunden sætte vedkommende Sagtbetjent istand til at optage den, vil denne aldeles ikke have Ret til at nedskyde den. Han vil overskrive sin Berettigelse, naar han i et saadant Tilfælde gjør det; thi Hunden vil da kunne lade sig optage, og han vil ved at nedskyde den gjøre sig skyldig i en Forseelse, hvorfor han uden Tvivl vil blive draget til Ansvar. Dette forekommer mig at ligge klart nok i Affattelsen af § 2.

Naar der er yttret, at Vedkommende strax burde kunne rede for sig ved at betale Bøden til den Skovbetjent, der optager Hunden, da maa det erindres, at det ikke er Betjenten, der skal have Bøden, den tilfalder det Offentlige; hvorvidt det for Controllens Skyld dog ikke er ønskeligt, at man bibeholder den Affattelse, som Lovforslaget nu har, skal jeg henstille til Thingets Overveelse. Jeg antager det for at være af ikke ringe Vigtighed, at man ikke paa nogen som helst Maade giver de underordnede Betjente nogen Opfordring til at gjøre sig en Binding med Hensyn til Udøvelsen af denne Lovs Bestemmelser. Der er altid ved Udøvelsen af saadanne Politibestemmelser en vis Villighed, der maa gjøre sig gjældende. Det kan være ganske tilfældig og mod Eierens Vidende, at Hunden kan komme ind paa Wildtbanen, og i saa Fald ville Bestemmelserne ikke blive bragte i Anvendelse; men det kunde maaskee indeholde Opfordring til paa en anden Maade at bringe Loven i Anvendelse, dersom man ikke ved controllerende Bestemmelser sørgede for, at de underordnede Betjente ikke fik nogen Fordeel ved dens Udøvelse; og det vilde vistnok være vanskeligt at paasee, hvis den Vedkommende strax kunde rede for sig ved at erlægge 5 Rd. til den underordnede Betjent, at denne ikke da kunde gjøre sig en Binding. — At Bestemmelserne i det Hele skulle være for strenge, skjønner jeg dog ikke. Smidstertid kommer det ikke an paa, om de ere noget mildere eller noget strengere, naar der blot er et saadant Forbud, der kan forhindre Sagtens Udøvelse i Dyrehaven ved de medbringende løse Hunde.